

Parool 01 06 1994

Door Liesbeth den Besten

Uitgezaagde scherven in gebreide truien

Vijf figuranten lopen wat rond, lezen een boekje, spelen een spelletje schaak, zitten op de grond of maken een praatje met elkaar, gekleed in en temidden van moderne kledingontwerpen met sieraden. Sommige kledingstukken draaien rond op paspoppen, andere liggen op de grond, hangen aaneen stang of over een stoel -quasi-nonchalant, alsof ze er zojuist achtergelaten zijn. De sfeer is die van een wachtruimte maar ik bevind me in stand 1180 van de KunstRAI, die vandaag voor de tiende keer de poorten opent voor het grote publiek.

Zelden zag ik zo'n prikkelend *tableau vivant*. De gedachte hier uren te verblijven om alles goed op me te laten inwerken bekruipt me direct bij binnenkomst en ik kan haar slechts met moeite loslaten. Het publiek kan de ruimte betreden en opgaan in de uitstalling, maar ook via de monitors op de buitenwand (detail-)opnamen van de geëxposeerde voorwerpen bekijken. De bezoeker hoeft zich dus niets aan te trekken van de cameravrouw die binnen rondloopt. Zij registreert het *tableau vivant* en niet de bezoekers.

De stand is van het Vormgevingsinstituut, dat zich voor het eerst, door middel van dit project, aan een groter publiek presenteert. Zo treedt de veel besproken instelling uit de anonimiteit van gespecialiseerde symposia en een nog niet daadwerkelijk geopend gebouw.

Het Vormgevingsinstituut, dat in 1993 werd opgericht en onder leiding staat van John Thackara, moet een internationale ontmoetingsplaats worden voor vormgeving en bedrijfsleven, met de doelstelling de Nederlandse vormgeving in binnen- en buitenland te bevorderen.

Het Vormgevingsinstituut zal niet zozeer een tentoonstellingsfunctie vervullen, maar ziet zijn taak vooral in het organiseren van symposia, seminars en *pilot*-projecten, kortom 'in het genereren en onderhouden van de dialoog tussen vormgevers, bedrijfsleven en alle andere betrokkenen.

'*Mode & Sieraad – Les extrêmes se touchent*, nu op de KunstRAI te zien, is een voorbeeld van zo'n *pilot*-project. Het was een initiatief van drie individuen, later ondergebracht in de Stichting Coumans, om acht koppels te vormen van mode- en sieraadontwerpers, met de bedoeling hen intensief te laten samenwerken. Verbazing over het feit dat de werelden van het moderne sieraad en de mode strikt gescheiden circuits zijn, terwijl de uitkomsten van beide disciplines op het menselijk lichaam terechtkomen, was een van de beweegredenen om aan dit project te werken.

De verschillende uitstallingsvormen van mode en sieraden vormden een ander belangrijk argument. Zo kun je een levendige presentatie op

een catwalk of op video organiseren, of een statische en afstandelijke expositie in een vitrine. De economische noodzaak van het zoeken naar nieuwe distributiekkanalen voor beide disciplines heeft tevens de aanleiding gevormd voor een omvangrijk begeleidend onderzoek van het Vormgevingsinstituut.

In de geënceneerde omgeving op de KunstRAI, ontworpen door Sanne Danz en Carolien Scholtes, worden nu de kledingstukken en sieraden getoond. Soms zijn zij een volkomen eenheid, letterlijk met elkaar verweven als de schering en inslag van een weefsel. Kleding en sieraden zijn in nauwe samenwerking ontstaan, als spel van actie en reactie blijken ze niet zonder elkaar te kunnen. Mecky van den Brink heeft nog hoofdpijn van haar samenwerking met mode-ontwerpster Marta de Wit, maar het resultaat mag er zijn: een hele collectie uit kommen gezaagde scherven, die in het décolleté van de gebreide truien van De Wit geschoven kunnen worden in een ingenieus ingebreide opening. De draagster van de trui kan door de bolling van de scherf echter wel in haar eigen décolleté kijken.

De ontwerpen van Ruudt Peters (sieraden) en Pascale Gatzten (mode) hebben elkaar ontvlucht. Beide ontwerpers waren te autonoom om tot een werkelijke integratie te komen. Ruudt Peters mocht de kanalen die Pascale Gatzten in haar ontwerpen aanbracht niet benutten om zijn snoeren doorheen te rijgen. Op de KunstRAI worden ze dus in elkaars nabijheid, maar niet op elkaar getoond.

Blikvanger is de vrouw die vooraan op de grond zit. Haar grijze jurk van Peter Jeroense had eigenlijk vierkant als een stoeptegels om haar heen moeten liggen, maar nam helaas te veel ruimte in. Zij draagt een lange krijt-ketting, een ontwerp van Dinie Bezems, waarmee haar jurk langzamerhand, gedurende de vijf dagen durende kunstbeurs, volgetekend zal worden. Als een in zichzelf gekeerd beeld is het prachtig. Het vertolkt het concept van het project 'sieraden en kleding die iets met elkaar doen' perfect